

ρησαν ότι μόλις εὐρισκόν δύναται εἰς τὸ γὰ κρα-
τῶ τὰ βλέφαρα ἀνοιχτά, καὶ γὰ βασιάζω κατὰ
συνέχειαν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν κεφαλὴν ὀρθίαν.
Ἐπὶ στιγμᾶς ἐνθουμῶν ὅτι ἐπλανώμην εἰς τὸν
χωρὸν τῶν ὄρεϊρων.

Τὴν ἐπιούσαν ἐξῆλθον εἰς περίπατον μετὰ τοῦ
Θεοδώρου. Κ**. Ἰδὼν ὅτι πολὺ μὲ ἤρασκεν ἡ κοι-
λὰς αὐτῆ τῆς πατρίδος του, μὲ ὠδήγησε διὰ τῆς
κώμης τῶν Ἀποικίων εἰς τοὺς πρόποδας τῶν βου-
νῶν. Καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην χει-
μάρρην ἀνέβημεν ἐπὶ κορυφῆς ὅθεν ἀνεπετάτο με-
γαλοπρεπῶς τὸ παρόραμα τῶν κοιλάδων καὶ τῶν
κωμῶν τοῦ μέρου τοῦτου τῆς γῆσου βλέποντες
πρὸς τὸ Εἰβοϊκὸν πέλαγος. Ὁλη δὲ ἡ κοιλάς
τῶν Ἀποικίων ἐξετείνεται ἐνώπιον ἡμῶν ἐν εἰδει
ἱωγραφικοῦ πέντακος. Περικλείουσα, ὡς προεῖπον,
τὰς τρεῖς ἀδελφὰς κώμας, τῶν ὁποίων αἱ οἰκίαι
δὲν ὑπερβαίνουσι, νομίζω, τὰς 250, κατοικεῖται
ὑπὸ ἰκανῶς εὐπόρων οἰκογενειῶν. Πολλὰ τῶν οἰ-
κιῶν ὁμοιάζουσαι μικροῦς πύργους ἐνθουμίζουσι
τὸν πρὸ τῆς ἐπαρραστύσεως βίον τῶν γησιωτῶν,
ἐκτεθειμένων εἰς τὰς ἐφύδους τῶν πειρατῶν καὶ
τῶν κατὰ καιροῦς ἐπισκεπτομέων τὰς γῆσους
τυραννίσκων τῶν διαφόρων κατακτητικῶν κυβερ-
νήσεων ἃς διεδέχθη ἡ ὀθωματικὴ. Ἴσως οἱ πύρ-
γοι ἐκεῖνοι ἐχρῴσμενον καὶ ὡς ἀσύλον ἀντιζήλων
ἐχθροπραξιῶν τῶν ἐντοπίων. Εἰς τὰ Ἀποικία εἶ-
δον οἶκον ἔχοντα ἐντελῶς τὴν πολεμικὴν τεκτο-
νικὴν τῶν χρόνων τῆς δουλείας, καὶ ἡλικίαν δύο
αἰώνων.

Οἱ κάτοικοι τῆς εὐδαίμονος ἐκείνης κοιλάδος,
ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων κωμῶν τὰς ὁποίας ἐπεσκε-
ψθην, μ' ἐγάνησαν γενικῶς ἀγιθ ὃ χαρακτῆρος.
Τὸ ἦθος αὐτῶν ἐμφαίνει ὑγίαν, εὐζωίαν, αἱ δὲ
γυναῖκες φημιζοῦται, καὶ δικαίως, διὰ τὴν εὐμορ-
γίαν των. Ἀλλὰ τὴν εὐζωίαν ταύτην ἀσχημίζει
ἡ συμπαρομαρτοῦσα ἀμάθεια. Οἱ ἐφημέριοι τῶν
χωρίων διδάσκουσι τὰ παιδία τὴν Ὀκτώηχον καὶ
τὸ Ὑαλτήριον, καὶ τὸ σχολεῖον τῆς πρωτευού-
σης τῆς Ἀνδρον μ' ἐγάνη πτωχὸν μαθητῶν καὶ
μετρίως συγκεκρωτημένον.

Ἐπανιθῶν μετὰ τοῦ Θεοδώρου εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ πενθεροῦ του εὐρομεν αὐτὸν καὶ τὸν εἰρηνο-
δικὴν περιμένοτας ἡμᾶς ἵνα προγευματίωμεν.
Τὸ πρόγευμα τοῦτο μ' ἐγάνη λίαν ἐξαιρετικόν,
διδότι κατὰ καλὴν τύχην παρεκάθητο πλησίον μου
ἡ θυγάτηρ τοῦ οικοδεσπότη. Τὸ πρόγευμα ἠκο-
λύθησε γεῦμα εἰς γείτονος οἰκίαν, καὶ οὕτω πα-
ρῆλθον δύο ἡμέραι εὐωχίας.

Ἐν τοῦτοις, ὁ φίλος εἰρηνοδίκης ὤφειλε τὸ ἐ-
σπέρας τῆς ἡμέρας ταύτης γὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν
οἰκίαν του. Τὸ κατ' ἐμέ, μὴ ἔχοιτα οὐδένα λόγον
ἀποχρῶντα γὰ τὸν ἀκολουθήσω, μ' ἐγαίνετο ἀρε-
στότερον γὰ ἐπεκτείνω τὴν ἐν τῇ κώμῃ διατριβὴν
μου μέχρι τῆς ἐπιούσης, τὴν δὲ κρυφίαν ταύτην
ἐπιθυμίαν ἐνίσχυε καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοδώ-
ρου Κ** ἐπιθυμοῦντος γ' ἀναβάλωμεν τὴν ἀνα-
χώρησιν. Εὐκόλως ἐννοεῖ ὁ φίλος ἀναγνώστης ὅτι

πρὸς συναιτίσειν τῆς προτάσεως ταύτης ἀνάγκη
παρακλήσειον πολλῶν δὲν εἶχον, διὰ τὸν λόγον
μάλιστα, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ πενθερὸς τοῦ γέου φίλον
μ' ἐπαρακίσει ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ γὰ
διαμείνω εἰς τὴν φιλόξενον ἐστίαν του ἐπὶ τινὰς
ἡμέρας. Ὅπως δὲ εἶδα μετὰ τινος ἀνεξηγήτου
εὐχαριστίας τὸν Κ. Ι. Α. ἀναχωρήσαντα μόρον.
Ἐγὼ δέ, ἐκέρδιον μὲν μίαν νύκτα ἐν μέσῳ τῶν
βουνῶν τῆς κοιλάδος, ἀλλὰ μάτην περιεζήτηον.
Λόγους πρὸς ἀπάτην ἐμαντοῦ ὑπέκρινοντες εἰς τὴν
ᾠδῆσιν τοῦ ἀναφρομένου πόθου ἢ ἡ γλυκεῖα μορ-
φῇ τῆς νύμφης τῶν Ἀποικίων μ' ἐπέπνεον. Ἐπί-
ρασα μὲν ὥρας εὐτυχεῖς ὑπὸ τὴν φιλόξενον ἐκεί-
νην στέγην ἐν μέσῳ λίαν περιποιητικῶν καὶ φι-
λοφρόνων ἀνθρώπων, ἀλλὰ μετὰ τινος μελαγχο-
λίας ἐγαίρησα τὸν ἥλιον τῆς ἐπιούσης, καὶ περὶ
τὴν 10 ὥραν τῆς πρωίας ἀποχαιρέτησα τὸν Κ.
Κ. Γ** καὶ τὴν θυγατέρα του, καὶ ἀναβαίνων πάλ-
ιν τὰ βουνά, τὰ ὁποῖα πρὸ δύο ἡμερῶν κατέβαι-
νον μετ' ἀδιαφόρου τέρψεως, ἠσθανόμην γέον
φορτίον ἐν ἐμαντῷ. Ὁ ἐγγαρχθεὶς εἰς τὴν φαρ-
τασίαν μου πίνεξ τῆς κοιλάδος τῶν Ἀποικίων δὲν
ἦτο πλέον μεστός ἡλίου καὶ θρόσου· εἶχε καὶ σφι-
ρόν τι ἄλλοσ κατοικοῦμενον ὑπὸ χαριστάτης
νύμφης.

X. ΠΑΡΜΕΝΙΑΣ.

(*Ἐπιταὶ τὸ τέλος.)

ΒΙΒΛΙΑΚΑ.

—οοο—

Ἀξιότιμε φίλε ! Πέμπω ἡμῖν κατάλογον διαφό-
ρων βιβλίων μὴ ἀναφερομένων μήτε εἰς τὸν κατὰ
λογον τοῦ Κ. Πακπαδοπούλου Βρετοῦ, μήτε εἰς
τὸν παρὰ τῆς Παρθώρας δημοσιευθέντα, ἵνα προσ-
θέσετε καὶ τοῦτον εἰς ἕσα μέχρι τοῦδε βιβλιακὰ
ἐκκινουποιήσατε. Ἀκολουθῶς δὲ καὶ ἄλλα.

Ἐν Τριπόλει, τὴν 14 Αὐγούστ. 1859.

Ὁ φίλος σας

Α. Κ. ΠΗΠΗΛΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ.

1, Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν τοῦ Βαττέλου περὶ δι-
καίου τῶν ἐθνῶν ὑπὸ Σ. Σ. Ἐν Ναυπλίῳ ἐκ τῆς τυ-
πογραφίας τῆς διοικήσεως τὸ 1834.

2, Παιδαγωγικὰ μαθήματα διὰ τοὺς ἀλληλοδι-
δασκούμενους νέους ὑπὸ Ν. Νικητοπούλου 1828. Ἐν
Ναυπλίῳ ἐκ τῆς τυπογραφίας Κ. Τόμπρα κ.τ.λ.

3, Ἡ πρόοδος τοῦ χριστιανοῦ ἀποδημητοῦ ἐκ
τοῦ παρόντος κόσμου μέχρι τοῦ μέλλοντος, συγ-
γραφεῖσα εἰς τὸ Ἀγγλικόν, μεταγλωττισθεῖσα ἑλλη-
νιστὶ παρὰ τοῦ Σ. Βίλωνος, καὶ τυπωθεῖσα ἐν Με-
λίτῃ τὸ 1824.

4, Πλάτωνος Μητροπολίτου Μόσχης, ὁρθόδοξος
διδασκαλία εἶπουν, Σύνοψις τῆς χριστιανικῆς θεο-
λογίας. Μετάφρασις Α. Κοραῆ, γυν τὸ δεύτερον ἐκ-

δοθείσα ὑπὸ Κ. Τυπάλδου ἱερομονάχου, ἐν Κερκύρᾳ ἐκ τῆς τυπογραφίας τῆς Κυβερνήσεως τὸ 1827.

5, Ἡ ἠθικὴ ἐφαρμοσθεῖσα εἰς τὴν πολιτικὴν, συγγραφεῖσα γαλλιστὶ παρὰ τοῦ Ε. Ζιουῆ, μεταφρασθεῖσα ἑλληνιστὶ ὑπὸ Ν. Σπηλιάδου καὶ τυπωθεῖσα κατὰ τὸ 1828, ἀλλὰ ποῦ δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ σύγγραμμα (*).

6, Τὰ Μυστικοσυμβούλια, καὶ οἱ λαοὶ ὑπὸ Μπινιὸν καὶ ὑπόμνημα περὶ Ἑλλάδος ὑπὸ Σατοβριάν, μεταφρασθέντα ἐκ τῆς Γαλλικῆς ὑπὸ Ν. Σπηλιάδου, καὶ τυπωθέντα τὸ 1826. (Ἐν Ναυπλίῳ).

7, Περὶ τοῦ ἐγκληματικοῦ δικαστηρίου λόγος τοῦ Σερβάντου, μεταφρασθεὶς ἑλληνιστὶ ὑπὸ Γ. Ἀποστόλου Σκαλιστήρη καὶ τυπωθεὶς τὸ 1832 ἐν Βουκουρεστίῳ ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ι. Ἠλιάδου.

8, Παιδαγωγικὰ μαθήματα Στεφάνου Κομμητᾶ τοῦ ἐκ Φθίης, εἰς δεκαεὶς τόμους, τυπωθέντα ἐν Πέστη τὸ 1828 καὶ περιέχοντα 1, ἑλληνικὰ εἰς τρεῖς τόμους ἐκλεκτῶν συγγραφεῶν μετὰ σημειώσεων καὶ λεξικοῦ· 2, Μυθολογίαν· 3, Γραμματικὴν· 4, Γενικὴν Ἱστορίαν· 5, Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν· 6, Γεωγραφίαν νέαν· 7, Γεωγραφίαν παλαιάν· 8, Ἐκλογάρια· 9, Ἰερὰν κατήχησιν· 10, Ἀλφαβητάριον· 11, Χρηστοθήβαιον· 12, Ἀριθμητικὴν· 13, Ὄνομαστικόν.

9, Ἱστορία τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ μετὰ σκίψεων τινῶν. Ἐν Μεσσίῃ 1831· ἐκ τῆς αὐτόθι Ἀμερικανικῆς τυπογραφίας.

10, Αἰσχύλου Πέρσαι ἐν Βερολίῳ 1825.

11, Μουσεῖον, ἡ ἑφημερὶς ἑλληνικὴ, φιλολογικὴ, ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνικὴ, ἐκδιδομένη ὑπὸ Παναγιώτου Ἰωαννίδου· φυλ. Α. ἐν Παρισίοις ἐκ τῆς τυπογραφίας Α. Βελή. 1819. Ἄγνοοῦμεν εἴαν ἐξεδόθησαν καὶ ἕτερα φυλλάδια.

12, Δοῦκκ Ἱστορία τῶν τελευταίων αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἄχρι τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, τυπωθεῖσα ἐν Λούδρῳ τὸ αχινς· μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως καὶ σημειώσεων τοῦ Βεβολάνδ.

13, Ὁρθόδοξος ὁμολογία τοῦ Μελετίου Συρίγγου, τυπωθεῖσα εἰς Ὀλλανδίαν, ἀλλ' ἄγνοοῦμεν πότε, ἐλλείποντος τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ παρ' ἡμῶν ἀντιτύπου.

14, Θεολογικὴ διάλεξις τοῦ ἰδίου, ἐτυπώθη εἰς Παρισίους ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ ὑπὸ Σιμεῶνος Ῥικάρδου, μέλους τῆς Σαρβονικῆς Ἀκαδημίας, πότε ἡμῶς ἄγνοοῦμεν διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἀνωθεν λόγον.

15, Ὁμολογία πίστεως τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ὑπὸ Μητροφάνου Κριτοπούλου πρωτοσυγγέλου τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας τυπωθεῖσα τὸ 1664. ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ εἰς Χαλμισιάδ.

16, Ἡ μαθηματικὴ ὁδός, ἦτοι μαθηματικά, ὑπὸ Μπαλάνου, τυπωθέντα εἰς Λεϊψίαν.

17, Ἰω. Δονῆ Κερκυραίου σύγγραμμα δι' αὐτὴν ἀναφέρει τὰ γραφόμενα κατὰ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Ἀββᾶ Καμπανάκη, ἐτυπώθη τὸ 1823, εἰς Βιέννην.

18, Ἀνακρέοντος Τηίου μέλη, τυπωθέντα ἐν Πετροπόλει τὸ 1794, τύποις τοῦ ἑλληνικοῦ Μουσικοτροφείου ἑλληνιστὶ καὶ ῥωσιστὶ.

19, Ἐροδότου Ἱστοριῶν λόγοι Θ'. μετὰ λατινικῶν σημειώσεων, ἐκδοθέντες τὸ 1809. Ἐν Ὁξονίᾳ ὑπὸ Φριδερίκου Ῥεϊτσίου.

20, Ἡ Καινὴ διαθήκη διγλωσσος, τουτέστι τὸ θεῖον ἀρχέτυπον καὶ ἡ ἀπλὴ μετάφρασις, τυπωθεῖσα ἐν Λονδίῳ τὸ 1819, ὑπὸ Τιλλίγου καὶ Οὔγου τῆς Χερσέας.

21, Ὀμήρου Ὀδύσσεια μετὰ διαφόρων παρατηρήσεων ὑπὸ Ἄλτερ, ἐν Βιέννῃ MDCCXCIV.

22, Στοιχεῖα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Θ. Φαρμακίδου τυπωθέντα ἐν Κερκύρᾳ τὸ 1829, καὶ 1830· ἐκ τῆς τυπογραφίας τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Κ. Βρεττός μόνον τὴν ἐν Βιέννῃ ἐκδοσιν ἀναφέρει.

23, Κωνσταντινίαν ἦτοι περιγραφή τῆς Κωνσταντινουπόλεως κτλ. τυπωθεῖσα εἰς Βενετίαν τὸ 1824, ἐν τῷ τυπογραφίῳ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων Θεοδοσίου. Τὴν ἐκδοσιν ταύτην δὲν ἀναφέρει ὁ Κ. Βρεττός.

24, Γραμματικὴ Ἰταλικὴ ὑπὸ Σ. Βλαστοῦ, ἐξεδόθη τὸ 1834 ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ Φραγκίσκου Ἀνδρεόλα. Περὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης οὐδένα λόγον ποιεῖ ὁ Κ. Βρεττός.

25, Βιβλίον πρόχειρον τοῖς πᾶσι, περιέχον τὴν τε πρακτικὴν ἀριθμ. καὶ περὶ τοῦ πῶς νὰ εὕρισκῃ ἕκαστος τὸ ἅγιον πάσχᾳ κτλ. ὑπὸ Μανουὴλ Γλυζονίου, ἐτυπώθη τὸ 1818 ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ τυπογραφεῖον Ν. Γλυκεῖ. Τὴν ἐκδοσιν ταύτην δὲν ἀναφέρει ὁ Κ. Βρεττός.

26, Βίος Σαρτωρίου, κατὰ Πλούταρχον, ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ ἐν Παρισίοις, ἐκ τῆς τυπογραφίας. I. Cherhart. τὸ 1816.

27, Ὀμήρου Ἰλιάς ὑπὸ Γ. Ρουσιάδου, μετὰ ἑλληνικῆς παραφράσεως, μυθολογίας κτλ, τυπωθεῖσα τὸ 1819, ἐν Βιέννῃ εἰς τὸ τυπογραφεῖον Ἰω. Σνεϊβερ, προκαταβολῇ τοῦ ἐξ Ἀδριανουπόλεως Γεωργίου Σακκελαρίου. Τὴν ἐκδοσιν ταύτην δὲν μνημονεύει ὁ Κ. Βρεττός.

28, Βιβλίον καλούμενον Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία, ἐτυπώθη τὸ 1817 ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Τυπογράφῳ Ν. Γλυκεῖ.

29, Ἀκολουθίαι δύο τῆς ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Φωτεινῆς καὶ τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Δαυὶδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ἀσκήσαντος. Ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1819.

30, Ἀριστοτέλους περὶ ψυχῆς βιβλίοι τρεῖς μετὰ βραχείας ἐκ τῶν τοῦ Σιμελίου ὑπομνημάτων εἰς αὐτὰς ἐξηγήσεως Ἰακώβου Σχεμισίου, ἐτυπώθησαν εἰς Βασιλείαν εἰς τὸ MDXLIH.

31, Ἀλκινόου λόγος διδασκαλικὸς τοῦ Πλάτων

(*) ΣΗΜ. ΠΑΝΩ. Ἐτυπώθη ἐν Ναυπλίῳ.

νος δογμάτων. Ἐν Βενετίᾳ τὸ ἀρλε παρὰ Στεφάνω τῷ Σαόνέφ.

32 Γραμματικὴ ὑπὸ Ἀγκπίου Ρήγα, ἐν Βενετίᾳ 1827 παρὰ Μ. Γλυκεῖ.

33, Περὶ τῆς κατασκευῆς τῶν κρασίων διὰ μέσου τῆς οἰκονομικῆς συμπικνώσεως, φυλλάδιον ἐκδοθὲν τὸ 1824 εἰς Κέρκυραν καὶ τυπωθὲν ἐν τῇ Κυβερνητικῇ τυπογραφίᾳ, τοῦ ὁποῦ οὗ συγγραφεὺς δὲν ἀναφέρεται.

34. Ἐπιτομὴ Γενικῆς Ἱστορίας, συγγραφεὶσα γαλλιστὶ ὑπὸ Δουκίτου, μεταφρασθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀθανασίου Σταγειρίτου ἑλληνιστὶ καὶ τυπωθεῖσα ἐν τρισὶ τόμοις εἰς Βιέννην τὸ 1812 ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Σχράεμβλ.

35. Ἐπιτομὴ τῆς παλαιᾶς Ἱστορίας μετὰ πίνακος γεωγραφικοῦ τῶν ὀνομάτων τῶν σημαντικωτέρων χωρῶν, πόλεων ποταμῶν κτλ. τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν Ἱστορίαν ταύτην, συγγραφεὶσα ὑπὸ τοῦ Ν. Σιληδέργου καὶ τυπωθεῖσα τὸ 1834 εἰς Νάυπλιον.

36. Ἐν τοῖς ἀριθμοῖς 46 καὶ 48 τοῦ Β' τόμου τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας τοῦ Κ. Παππαδοπούλου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Μάξιμος Μαργουίνος συνέταξε δύο συγγράμματα, ἐνῶ συνέγραψε καὶ περιγραφὴν τῆς Ἑλλάδος εἰς ἕξ βιβλία, ἧτις ἀγνοοῦμεν ἐὰν ἐτυπώθη.

37. Λεξικὸν ἰταλοελληνικὸν ὑπὸ Σπυρίδωνος Βλαντῆ ἐκδοσὶς τετάρτη τοῦ ἔτους 1819, παρὰ Νικολάου Γλυκεῖ.

ΔΥΟ ΡΩΣΙΔΕΣ

αἰχμαλωτοὶ ἐν Καυκάσῳ.

—οοο—

Ὅτε τὸ 1854 ἔτος αἱ στόλοι καὶ αἱ στρατιαὶ τῆς Δύσεως κατεπολέμουν τὴν Ἄρκτον ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ὁ Σιαμίλ τοῦ Καυκάσου ἐξακολουθῶν ν' ἀμύνεται ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἀνεξαρτησίας κατὰ τῆς Ρωσίας, κατάρθωσε κατὰ τινὰ ἐπιδρομὴν νὰ αἰχμαλωτίσῃ δύο Ρωσίδας εἰς τὰς ἀνωτάτας τάξεις ἀνηκούσας τῆς κοινωνίας. Τὴν εἶδσιν τῆς αἰχμαλωσίας ταύτης εἶχομεν μὲν ἀναγνώσει τότε εἰς τὰς ἐφημερίδας, δὲν εἶναι ὅμως ἀνάξια τῆς ἡμετέρας προσοχῆς καὶ αἱ λεπτομέρειαι αὐτῆς, διότι οὐ μόνον αἱ περιπέτειαι εἶναι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς περιεργοί, ἀλλὰ καὶ πολλάς ἐξαιτίας τῆς ἀδαμάστου ἐκείνης τῶν Καυκασίων φυλῆς μανθάνομεν ἐκ τῆς διηγήσεως.

Πρὸς δυσμὰς τῆς Τίφλιδος, ἧτις πρωτεύουσα εἶναι τῆς Γεωργίας, καίτοι ἡ Κακετία, ἐπαρχία εὐφορωτάτη, κατάφυτος ὡς παράδεισος καὶ εὐκραστάτην ἔχουσα τὸ κλίμα. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι ἕμφορος ἄλλης ἐπαρχίας καυκασικῆς κατοικουμένης ὑπὸ φυλῆς θηριώδους. Ναι μὲν στρατὸς ῥωσικὸς ὑπερασπίζει τὰ ὄρια ἐκείνης· ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἑκτα-

σις αὐτῶν εἶναι μεγίστη, δὲν ἀρκεῖ νὰ προλάβῃ ἢ ν' ἀντικρούσῃ πάντοτε ὅλας τὰς εἰσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ. Ἐν τινι τοιαύτῃ συνέβη καὶ ἡ αἰχμαλωσία περὶ ἧς πρόκειται.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου τοῦ 1854 ἔτους, ὁ πρίγκηψ Δαυὶδ Τσαυτσανατζέ, ὑπηρετῶν παρὰ τῷ ἐν Καυκάσῳ ῥώσῳ ἀρχιστρατήγῳ, ἐστάλη πρὸς τὰ ἀρκτικά τῆς Κακετίας, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τοῦ ἐγχωρίου στρατοῦ τῆς Κακετίας. Καὶ δὲν ἦτο μὲν γεγυμνασμένος ὁ στρατὸς αὐτός, ἀνεφλέγετο ὅμως ὑπὸ πολλοῦ πάθου πρὸς τὸν πόλεμον. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ, ὁ πρίγκηψ Δαυὶδ, εἶχεν ὠραῖον ὑποστατικὸν ἐκεῖ πλησίον, τὴν Τσινονδάλην, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀλαζάνα συμβάλλοντος τὰ ὕδατα εἰς τὸν Κῦρον, ὅπου εἶχε μεταβῆ πρὸ αὐτοῦ ἐκ Τίφλιδος ἡ νέα σύζυγος μετὰ τῶν τέκνων του. Συνώδευε δὲ αὐτὴν καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Βαρβάρᾳ Ὀρβελιάνη (*), τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ καὶ εἰς τῶν υἱῶν εἶχον φρονεῦθ' εἰς τὸν Καυκάσον· ὁ δὲ στρατὸς τοῦ πρίγκηπος ἦτο ἐστρατοπεδευμένος ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ.

Καθ' ὅσον σχεδὸν τὸν Ἰούνιον ὁ πρίγκηψ διέτριβεν ἡσυχῶς ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του· ἀλλὰ τὴν 30 αὐτοῦ εἰδοποιήθη ὅτι ὁ Σιαμίλ ἦλθεν ὁδηγῶν δεκαπέντε χιλιάδας ἰππέων (**), καὶ κατεστρατοπέδευσεν εἰς Κανάτι, χωρίον ὄρεινόν, καὶ ὅτι ἀνάγκη ἦτο νὰ συνέλθῃ στρατὸς εἰς τὸ παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἀλαζάνα χωρίον Κάνδον, δύο χιλιόμετρα ἀπέχον ἀπὸ τοῦ χωρίου Τσίλδα, περὶ τοῦ ὁποῦ ἦσαν διεσκορπισμένοι οἱ στρατιῶται. Καθὼς καὶ ὅλα τὰ χωρία τῆς Γεωργίας, οὕτω καὶ ἡ Τσίλδα συνέκειτο ἐξ οἰκιῶν ἐν μέσῳ κήπων καμμένων, ὑπὸ τὴν προστασίαν πεπαλαιωμένου φρουρίου. Ὁ πρίγκηψ προσέταξεν ἀμέσως τὰ δέοντα, μετέβη δὲ καὶ αὐτὸς τὴν ἐπιούσαν εἰς Κάνδον, μηδὲν ὑπαπτευθεὶς ὅτι ἡ οἰκογένειά του μένουσα μόνη ἔτρεχε κίνδυνον. Ἀπὸ τοῦ 1800 ἔτους ὅτε οἱ ὄρεινοὶ ἀπεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Ῥώσων, δὲν εἶχον ταλμῆσαι νὰ διαβῶσι τὸν Ἀλαζάνα· καὶ διὰ τοῦτο ὅσάκις οἱ κάτοικοι τῆς Τσινονδάλης ἐβλεπον κατὰ τὴν ἀπέναντι ὄχθην νέφη καπνοῦ ἀναγγέλλοντα τὴν παρουσίαν τῶν Ῥώσων δὲν ἐταράττοντο. Πλὴν τούτου πολλὰ τάγματα τακτικῆς πεζικῆς ἐστρατοπέδευον ἐκεῖ περὶ, καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τσινονδάλης, ἐχρησίμευεν ἐν ὧρα ἀνάγκης ὡς καταφύγιον. Ἴδου διὰ τί ἀνεχώρησεν ὁ πρίγκηψ ἀνύποπτος.

Ἐλθὼν δὲ εἰς Κάνδον καὶ Τσίλδαν εἶρε τὰ πράγματα σπουδαιότερα ἢ ὅσον ὑπέθετε· διότι καὶ οἱ φρουραῖοι ἐκεῖ ἦσαν εὐάριθμοι, καὶ ὁ ἐχθρὸς ἤρ-

(*) Ἡ πριγκίπισσα Ἄννα Τσαυτσανατζέ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Βαρβάρᾳ Ὀρβελιάνη εἶναι ἐγγοναὶ τοῦ τελευταίου τῆς Γεωργίας ἡγεμόνος Γεωργίου II', οὗ καὶ ὀνομάσθησαν ἀμφίπολοι τῆς αὐτοκρατορίας. Εἶναι δὲ εἰς ἄκρον ὠραία ὡς ἱλασθέναι γυναῖκες τῆς Γεωργίας.

(**) Αἱ δυνάμεις τοῦ Σιαμίλ συγκροτοῦνται ἐκ δύο ὄρεινῶν φυλῶν, ἐκ Τσιτσιγκῶν καὶ Λέσγων· καὶ ἡ μὲν πρώτη κατέχει τὸ κέντρον, ἡ δὲ δευτέρα τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Καυκάσου.